

Nás bylo sedm romantiků netušících, že se všechno mění,
a stačilo pár okamžiků, patnáct let, to vlastně tolik není,
však sotva pátek odhoukaj, to pomyšlení každého z nás svádí
svý tělo sádlem obalený napasovat do maskáčů z mládí.

Léta kráse nepřidaj a nevyléčí naše ztuhlý klouby,
jen v uších pořád zvoní blues, co na mýtinách jazzman vítr
troubí,
zas jdeme známým údolím, tak jako v čase naší zašlý slávy,
a slova městem neředěná snášejí se do vyrezlý trávy.

Pak čaj s příchutí jehličí a cigaretu zapalovat třískou,
a kytaru vzít do klína a zpívat si tu píseň, kdysi blízkou,
text není žádnéj Kainar, dávno víme, že je vlastně hloupá,
tak proč nám slzí oči, není přece vítr a kouř vzhůru stoupá.

A je tu konec víkendu a všechno jako v obráceným filmu,
každej si schová do kapsy ten žhavej uhlík, kterej ještě
zbyl mu,
[: ten uhlík, to je jistota, že všední dny člověka neumoří,
čas od času se podívá a řekne: je to dobrý, ještě hoří... :]